

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 295/2016-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. novembra 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Burocim, Advokátska kancelária, Za Šestnástkou 17, Spišská Nová Ves, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Cb 54/2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Cb 54/2011 porušené boli.

2. Okresnému súdu Košice II prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Cb 54/2011 konal bez zbytočných prietahov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Košice II je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 303,16 € (slovom tristotri eur a šesťnásť centov) na účet advokáta JUDr. Jána Burociho, Za Šesťnástkou 17, Spišská Nová Ves, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 295/2016-12 z 11. mája 2016 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Cb 54/2011 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom konania, ktoré začalo v roku 2010. Sťažovateľ sa už predchádzajúcou sťažnosťou pokúšal o vyslovenie prietahov

v namietanom konaní, avšak ústavný súd rozhodnutím č. k. III. ÚS 573/2013-11 z 19. novembra 2013 sťažnosť s odôvodnením jej zjavnej neopodstatnenosti odmietol.

Po rozhodnutí ústavného súdu „*nasledoval celý rad nariadených pojednávaní, ktoré boli odročené z dôvodov na strane súdu. Jediným pojednávaním, ktoré sa konalo bolo pojednávanie dňa 10.12.2014...*

Prieťahy zapríčinili účastníci konania len v jednom prípade, a to keď žalobca i žalovaný požiadali o odročenie pojednávania vytýčeného na deň 25.5.2015.

Súdne konanie trvá už 5 rokov a žalobca ešte nemal ani možnosť vykonať účastnícku výpoveď... vec nie je skutkovo ani právne zložitá, nakoľko predmetom sporu je len zaplatenie ceny diela, prípadne posúdenie premlčania nároku... súd opakovane odročuje pojednávania zo zdravotných dôvodov na strane zákonného sudcu...“.

Sťažovateľ poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej ústavný súd prihliada v rámci prvého kritéria aj na predmet sporu (povahu veci) a jeho význam pre sťažovateľa. Pre sťažovateľa je uplatnený nárok (výška pohľadávky) veľkou sumou peňazí, ktorej strata výrazne zasiahla do jeho podnikateľských aktivít.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci vec zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II, ktorý vedie súdne konania pod sp. zn. 38Cb/54/2011 porušené bolo.

Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 3.000,- Eur, ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

Okresnému Košice II prikazuje, aby v súdnom konaní pod sp. zn. 38Cb/54/2011 konal bez zbytočných prieťahov.

Okresný súd Košice II je povinný nahradiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 303,16 Eur, a to do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia k rukám advokáta na bankový účet...“

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, vyjadrení účastníkov konania a obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil takýto priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 38 Cb 54/2011.

Dňa 18. augusta 2010 bola okresnému súdu doručená žaloba sťažovateľa proti spoločnosti [REDAKOVANÉ], o zaplatenie 7 720,94 € z titulu úhrady za vykonané maliarske a natieračské práce. Bola zaevidovaná pod sp. zn. 38 Rob 201/2010. Sťažovateľ súčasne požiadal o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

Dňa 6. septembra 2010 okresný súd vyzval sťažovateľa na predloženie dôkazov nevyhnutných pre posúdenie dôvodnosti jeho žiadosti o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

Dňa 4. októbra 2010 sťažovateľ predložil žiadané listiny.

Dňa 6. októbra 2010 okresný súd uznesením nepriznal žalobcovi oslobodenie od platenia súdnych poplatkov (právoplatnosť nadobudlo 3. novembra 2010).

Dňa 5. novembra 2010 okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za návrh na začatie konania.

Dňa 10. decembra 2010 okresný súd uznesením konanie zastavil z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku.

Dňa 5. januára 2011 sťažovateľ doručil odvolanie proti uzneseniu z 10. decembra 2010, súčasne dokladoval, že súdny poplatok zaplatil.

Dňa 25. januára 2011 okresný súd uznesením zrušil uznesenie o zastavení konania z 10. decembra 2010.

Dňa 15. februára 2010 okresný súd rozhodol v merite veci platobným rozkazom.

Dňa 3. marca 2011 žalovaný doručil odpor proti platobnému rozkazu.

Dňa 8. apríla 2010 okresný súd zaslal podaný odpor sťažovateľovi na vyjadrenie.

Dňa 26. apríla 2011 sťažovateľ sa vyjadril k odporu.

Dňa 30. júna 2011 bol spis prevedený do oddelenia Obchodné veci a ďalej bol vedený pod sp. zn. 38 Cb 54/2011.

Dňa 14. septembra 2011 sťažovateľ doručil vyjadrenie.

Dňa 13. marca 2012 okresný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa na predloženie listinných dôkazov označených v žalobe, ktoré neboli priložené.

Dňa 26. marca 2012 sa sťažovateľ vyjadril k výzve okresného súdu z 13. marca 2012.

Dňa 26. novembra 2012 bolo nariadené pojednávanie na 6. február 2013, ktoré bolo z dôvodu práceneschopnosti konajúceho sudcu a tiež z dôvodu, že si zásielky s predvolaním na pojednávanie neprevzal sťažovateľ ani jeho právny zástupca, preročené na 8. apríl 2013.

Dňa 8. apríla 2013 sa uskutočnilo pojednávanie. Sťažovateľ nebol prítomný. Právny zástupca sťažovateľa aj žalovaný navrhli pojednávanie odročiť na účely vyriešenia sporu zmierom, preto okresný súd pojednávanie odročil a účastníkom uložil oznámiť výsledok pokusu o vyriešenie sporu mimosúdny zmierom v lehote 20 dní.

Dňa 4. júna 2013 právny zástupca sťažovateľa oznámil, že k mimosúdne urovnaniu sporu nedošlo. Pojednávanie bolo nariadené na 22. január 2014.

Dňa 7. januára 2014 okresný súd upovedomil účastníkov o odročení pojednávania nariadeného na 22. január 2014 na 19. marec 2014 z dôvodu práceneschopnosti konajúceho sudcu.

Dňa 17. marca 2014 okresný súd upovedomil účastníkov o odročení pojednávania nariadeného na 19. marec 2014 z dôvodu práceneschopnosti konajúceho sudcu. Pojednávanie bolo odročené na 16. jún 2014.

Dňa 18. marca 2014 právny zástupca sťažovateľa JUDr. Buroci doručil návrh na vykonanie dokazovania výsluchom svedka.

Dňa 19. mája 2014 okresný súd vyzval sťažovateľa na oznámenie dôvodu vypočutia označeného svedka (██████████).

Dňa 28. mája 2014 okresný súd zaslal účastníkom upovedomenie o odročení pojednávania nariadeného na 16. jún 2014 z dôvodu hospitalizácie konajúceho sudcu. Pojednávanie bolo odročené na 3. september 2014.

Dňa 30. mája 2014 JUDr. Buroci doručil vyjadrenie k výzve súdu.

Dňa 27. augusta 2014 okresný súd upovedomil účastníkov o odročení pojednávania nariadeného na 3. september 2014 z dôvodu čerpania dovolenky konajúceho sudcu na 6. október 2014.

Dňa 30. septembra 2014 okresný súd upovedomil účastníkov o odročení pojednávania nariadeného na 6. október 2014 na 10. december 2014 z dôvodu práceneschopnosti konajúceho sudcu.

Dňa 10. decembra 2014 sa uskutočnilo pojednávanie (podľa úradného záznamu z toho istého dňa boli sťažovateľ a jeho právny zástupca na chodbe a nepočuli výzvu na vstup do pojednávacej miestnosti). Sťažovateľ ani jeho právny zástupca neboli prítomní. Pojednávanie bolo odročené na 26. január 2015.

Dňa 20. januára 2015 okresný súd upovedomil o odročení pojednávania nariadeného na 26. január 2015 na 9. marec 2015 z dôvodu práceneschopnosti sudcu.

Dňa 9. marca 2015 pojednávanie určené na 9. marec 2015 bolo odročené na 25. máj 2015 z dôvodu práceneschopnosti sudcu.

Dňa 30. apríla 2015 JUDr. Chmura, právny zástupca odporcu, doručil žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie termínov. Súčasne aj JUDr. Buroci, právny zástupca sťažovateľa, požiadal o odročenie pojednávania.

Dňa 5. mája 2015 okresný súd upovedomil účastníkov o odročení pojednávania nariadeného na 25. máj 2015 na 10. jún 2015.

Dňa 10. júna 2015 bol spísaný úradný záznam o tom, že z dôvodu mimoriadnej situácie museli pracovníci okresného súdu opustiť budovu. Do 13.45 h sa pred pojednávaciu miestnosť nedostavil žiadny účastník.

Dňa 21. septembra 2015 okresný súd oznámil účastníkom, že pojednávanie nariadené na 28. september 2015 je odročené na neurčito z dôvodu práceneschopnosti sudcu.

Dňa 20. januára 2016 okresný súd požiadal právneho zástupcu sťažovateľa na oznámenie aktuálnej adresy sťažovateľa.

Dňa 9. februára 2016 JUDr. Buroci oznámil žiadané údaje.

Dňa 12. februára 2016 okresný súd oznámil účastníkom, že pojednávanie nariadené na 22. február 2016 je odročené na neurčito z dôvodu práceneschopnosti sudcu.

Na výzvu ústavného súdu sa k prijatej sťažnosti vyjadril predseda okresného súdu v podaní sp. zn. 1 SprV 379/2016 doručenom ústavnému súdu 1. júla 2016. Okrem chronológie úkonov konajúceho súdu uviedol:

„vo veci nedošlo k obdobiám nečinnosti, nerozhodnutie vo veci je dané objektívne, zrušovaním nariadených pojednávani z objektívnych dôvodov na strane zákonného sudcu a z dôvodov na strane žalobcu, ako aj z dôvodu mimoriadnej udalosti dňa 10.6.2015.

Podľa môjho názoru v tomto prípade je preto daná zodpovednosť aj žalobcu za nerozhodnutie vo veci, pretože samotný žalobca požiadal odročenie pojednávania dňa 8.4.2013 za účelom uzavretia dohody, zároveň na nariadený termín pojednávania dňa 10.11.2014 sa nedostavil do pojednávacej miestnosti, o čom svedčí úradný záznam vykonaný zákonným sudcom v spise, ktorý v prílohe predkladám.

V tejto súvislosti poukazujem aj na obsah rozhodnutia Ústavného súdu č. k. III ÚS 573/2013-11 z 19.11.2013, ktorým sťažnosť s odôvodnením jej zjavnej neopodstatnenosti bola odmietnutá.

Konanie v prejednávanej veci podľa môjho názoru nevykazuje znaky skutkovej náročnosti, v konaní som nezistil prekážky postupu konania podľa § 107 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku...“

Súčasťou vyjadrenia predsedu okresného súdu bol aj úradný záznam spísaný vo veci konajúcim sudcom, podľa ktorého sa sťažovateľ nedostavil na pojednávanie nariadené na 10. december 2014, na rozdiel od tvrdenia sťažovateľa a jeho právneho zástupcu, ktorí tvrdili, že v tento deň sa nachádzali pred pojednávacou miestnosťou, ale dnu neboli zavolaní. Okresný súd následnú sťažnosť sťažovateľa vyhodnotil ako neoprávnenú.

K vyjadreniu okresného súdu zaujal prostredníctvom svojho právneho zástupcu stanovisko sťažovateľ podaním doručeným ústavnému súdu 14. júla 2016, v ktorom uviedol: *„Pokiaľ ide o úradný záznam zákonného sudcu zo dňa 11.12.2014 tak tento sťažovateľ namieta v časti, že došlo k riadnemu vyvolaniu veci. Sťažovateľ považuje vec za nešťastnú. Pojednávacia miestnosť nemá vyvolávacie zariadenie a sudca mal zohľadniť, že o tom sťažovateľ nemá ako vedieť. Tento sedel spolu s právnym zástupcom na lavičke pri pojednávacej miestnosti. Za situácie, že na chodbe súdu je množstvo účastníkov rôznych*

súdnych konaní je potrebné k vyhlasovaniu pojednávania pristúpiť tak, aby naozaj nemohla nastať situácia aká nastala dňa 10.12.2014. Sťažovateľ je však presvedčený, že uvedené nie je rozhodujúce pre konštatovanie, že k priedahom v konaní došlo.“

Účastníci konania pred ústavným súdom súhlasili s tým, aby ústavný súd upustil od verejného ústneho pojednávania vo veci, ústavný súd preto podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde od ústneho pojednávania upustil, pretože od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Cb 54/2011 dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priedahov zaručeného v čl. 48

ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet a právoplatne nerozhodli (m. m. I. ÚS 24/03, IV. ÚS 232/03). Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, predmetom konania je zaplatenie 7 720,94 € za vykonané dielo - maliarske a natieračské práce. Namietané konanie nie je po faktickej

ani právnej stránke zložité, ide o vec patriacu do štandardnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.

2. Pri hodnotení podľa kritéria, ako sa správal sťažovateľ v konaní, v ktorom namieta prietahy v konaní, ústavný súd zistil, že sťažovateľ aj sám prispel k zdlhavejšiemu postupu konajúceho súdu. K žalobe nepriložil označené listinné dôkazy a na ich predloženie ho musel okresný súd vyzývať. Pojednávanie nariadené na 6. február 2013 bolo aj z dôvodu, že si sťažovateľ ani jeho právny zástupca neprevzal zásielky s predvolaním na pojednávanie, odročené. Pojednávanie nariadené na 8. apríla 2013 bolo odročené na žiadosť sťažovateľa na účely uzavretia mimosúdnej dohody. Skutočnosť, že k dohode so žalovaným nedošlo, oznámil konajúcemu súdu 4. júna 2013. Ďalšie pojednávanie (10. decembra 2014) sa neuskutočnilo minimálne pre nepozornosť sťažovateľa a jeho právneho zástupcu, keď sa po vyvolaní veci nedostavili do pojednávacej miestnosti.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Ústavný súd zo sťažnosti a z jej príloh zistil, že namietané konanie začalo 18. augusta 2010 a ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu trvalo 5 rokov a 7 mesiacov.

Meritórne okresný súd rozhodol 15. februára 2011 platobným rozkazom. Po podaní odporu žalovaným okresný súd konal plynule, ale obdobie od marca 2012 do septembra 2016 je poznačené nariadovaním a odročovaním pojednávaní z dôvodu práceneschopnosti sudcu. V tomto období okresný súd neurobil žiadny úkon smerujúci k rozhodnutiu veci.

Okresný súd, poukazujúc na objektívne dôvody, nepovažuje stanovisko sťažovateľa za dôvodné. Na rozdiel od neho ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru (napr. I. ÚS 23/03 a v ňom citovanú predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu, II. ÚS 733/2014), kde už v podobných súvislostiach vyslovil, že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prietahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí – a teda vykonanie spravodlivosti – bez zbytočných prietahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu

či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobo obmedzené personálne kapacity príslušných súdov.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

Vzhľadom na to, že konanie v predmetnej veci na okresnom súde nebolo ukončené, ústavný súd podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde okresnému súdu prikázal, aby ďalej vo veci konal bez zbytočných prietáhov tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda boli porušené, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ žiadal priznať mu finančné zadosťučinenie v sume 3 000 €.

Ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, jeho podiel na prietáchoch, ako aj na povahu veci (ide o vymoženie 7 720,94 €) primerané zadosťučinenie vo výške 1 500 €.

Ústavný súd podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním v konaní pred ústavným súdom advokátom JUDr. Jánom Burocim, ktoré si uplatnil v sume 303,16 €.

Ústavný súd konštatuje, že uplatnená náhrada trov v konaní z hľadiska ich výšky sa neprieči vyhláske vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, preto v súlade s ustanovením § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde priznal náhradu trov v celej požadovanej výške tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

Trovy konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. Jána Burociho podľa bodu 4 výroku tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2016